

Arrest

nr. 213 347 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KAYEMBE-MBAYI
Rue Quevry 63
6238 LUTTRE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. KAYEMBE-MBAYI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Congolees (DRC) staatsburger te zijn, afkomstig van Kinshasa. U was militair in DRC en sinds 2016 had u de graad van majoor. Van 2006 tot 2010 werd u als militair afgevaardigd om te werken voor Moïse Katumbi, die toen gouverneur was van Katanga. U woonde toen nog in Lubumbashi. Vanaf 2010 verhuisde u naar Kinshasa, waar u nog steeds werkzaam was voor Moïse Katumbi.

Eind 2015 nam Moïse Katumbi ontslag als gouverneur van Katanga omdat hij in onmin geraakte met president Kabila. Katumbi werd ervan beschuldigd huurlingen in te huren. In januari 2016 kreeg u een nieuwe militaire missie omdat u, als militair, niet meer kon werken voor Katumbi, die nu geen gouverneur meer was. U kreeg de opdracht, als ex-getrouwe van Katumbi, om voor het Congolese leger een inventaris te maken van de voertuigen waarover Katumbi beschikte en meer bepaald van de gepantserde voertuigen. U deed dit en u bezorgde deze gegevens aan de militairen die erom vroegen. Vervolgens kreeg u de opdracht om een poeder in de tank van één van de gepantserde voertuigen van Katumbi te gieten. U deed alsof u deze opdracht aanvaardde maar u voerde ze niet uit. Hierna probeerde u uit Lubumbashi, waar u deze opdrachten kreeg, weg te geraken maar bij uw vertrek op de luchthaven werd u opgemerkt als militair. Omdat u niet over de juiste reisdocumenten als militair beschikte werd u aan de militaire autoriteiten overgedragen. U werd opgesloten en na 6 weken overgebracht naar Kinshasa. In Kinshasa werd u verder vastgehouden in een kantoor, waar u echter wel kon gaan en staan waar u wou. Er werd ondertussen een onderzoek gevoerd naar u om te bepalen of u de u gegeven opdracht met het poeder nu al dan niet had uitgevoerd. U kon op termijn het kantoor verlaten. U had er een relatieve vrijheid en ging er wel elke avond slapen; tijdens uw verblijf in dat kantoor, terwijl de autoriteiten aan het onderzoeken waren of u de opdrachten in Lubumbashi nu wel of niet had uitgevoerd, vernam u dat een opposant, Franc Diongo, ook vals zou beschuldigd worden van het hebben van huurlingen. Daartoe zouden enkele militairen in zijn perceel wapens moeten gaan werpen zodat kon aangetoond worden dat hij illegaal over heel wat wapens beschikte. Toen u dat hoorde, nam u telefonisch contact op met een medewerker van Franc om hen te verwittigen. Later, toen bleek dat de medewerkers van Franc op de hoogte waren van de komst van de militairen met de wapens, kwam uit dat u dit telefoontje pleegde. Dit werd u gezegd door een kennis van u, waarop u het kantoor verliet en naar vrienden ging om er uw vertrek uit DRC voor te bereiden. Op 12 februari 2017 probeerde u dan te vertrekken naar Brazzaville maar uw werd aangehouden en naar de gevangenis gebracht waar u twee weken bleef en waar u gemarteld werd. Op de nacht van 26 op 27 februari slaagde u erin te ontsnappen. U ging vervolgens naar uw oudere zus waar u zich verstopte en opnieuw uw vertrek uit DRC begon te regelen. Uw zus hielp u hierbij. U geraakte aan een Portugees paspoort waarmee u op 16 maart 2017 DRC verliet. De volgende dag kwam u aan in België waar u op 29 maart 2017 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat uw problemen begonnen eind 2015, toen Moïse Katumbi, voor wie u zou gewerkt hebben, ontslag nam (zie gehoor CGVS II, p. 3). U weet echter niet meer in welke maand Katumbi ontslag nam (zie gehoor CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 3), wat reeds merkwaardig is voor een zelfverklaarde nauwe medewerker van Moïse Katumbi (zie gehoor CGVS II, p.4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Moïse Katumbi als gouverneur ontslag nam op 29 september 2015 (zie informatie in uw administratief dossier). U verklaarde dat sinds het ontslag van Katumbi zijn 'dichte bewakers', zoals u zichzelf ook omschrijft, werden aangehouden of zijn gevlucht (zie gehoor CGVS II, p. 3-4). U verklaart uitdrukkelijk dat u zich sindsdien in gevaar voelde en bedreigingen kreeg van het regime en het leger van Kabila (zie gehoor CGVS II, p.5). In dat opzicht is het totaal onaannemelijk dat u in 2016 nog werd gepromoveerd tot Majoor binnen het Congolese leger (zie gehoor CGVS I, p. 9). U verklaart dat het om een voorstel ging dat drie jaar eerder gekomen was en in 2016 werd gepubliceerd en dat elke officier na drie jaar in graad moet verhogen (zie gehoor CGVS I, p. 9). Het is echter totaal ondenkbaar dat u, die zichzelf voorstelt als een militair die sinds eind 2015 vervolgd, opgevolgd of gezocht werd door het Congolese militaire apparaat omwille van uw betrokkenheid bij Moïse Katumbi, in 2016 nog zou gepromoveerd worden tot Majoor. Bovendien verklaart u dat, toen u in februari – maart 2017 gezocht werd, nadat u ontsnapt was uit de gevangenis, uw 'lijfwachter' vermoord werd in uw huis. Immers, vanaf de graad van hoger officier zou u recht hebben op een lijfwacht in uw huis (zie gehoor CGVS II, p. 17). Ook dit is totaal ondenkbaar indien u sinds eind 2015 vervolgd zou zijn door de Congolese autoriteiten, die u sinds februari 2016 ter beschikking hielden omdat een onderzoek naar u werd gevoerd voor het niet uitvoeren van uw taken en omdat men u zag als een getrouwe van Katumbi.

U verklaart op 7 februari 2016 gearresteerd te zijn in de luchthaven van Lubumbashi, nadat u geweigerd had uw opdracht uit te voeren. Hierna werd u zes weken vastgehouden te Lubumbashi en daarna overgebracht naar Kinshasa (zie gehoor CGVS II, p. 8).

In Kinshasa werd u 'ter beschikking gesteld' in de "garde républicain". U werd er in een zaal gezet en mocht niet buiten de kazerne, terwijl het onderzoek naar u werd gevoerd. U verklaart tot september (2016) in de kazerne gebleven te zijn. Sinds september 2016 kreeg u wat meer vrijheid en kon u buitengaans (uit de kazerne) en terugkomen. **U kon echter niet buiten Kinshasa gaan.** U moest in de kazerne slapen. In december hoorde u vervolgens het complot tegen Franc Diongo waarna uw problemen een nieuwe dimensie kregen (zie gehoor CGVS II, p. 11). Echter, uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor voor het CGVS blijkt dat u in 2016 naar Europa kwam, niet naar België, u verklaart 'gestopt' te zijn in Frankrijk, meer bepaald in de **periode tussen oktober en november (2016)** (zie gehoor CGVS I, p. 3-4). U voegde toe dat het voor toerisme was en omdat u andere bussen wou kopen, meer bepaald een minibus, voor uw zaak. U verklaart zelfs tijdens uw verblijf in Frankrijk nog een kind verwekt te hebben bij de vrouw die u rondleidde in Parijs (zie gehoor CGVS I, p.21-22). In het kader van een mogelijke Dublin-procedure verklaarde W.K. in juni 2017 dat ze wou dat uw asielaanvraag in België werd behandeld omdat jullie sinds meer dan 2 jaar (!) een relatie hebben en jullie van midden september 2016 tot eind oktober 2016 samen in Parijs waren waar ze zwanger werd van u (zie brief dd. 19/6/2017 in uw dossier). Dat u tijdens uw 'terbeschikkingstelling' waarbij u uitdrukkelijk verklaarde dat u Kinshasa niet mocht verlaten, een toeristische trip naar Frankrijk kon maken om daarna dan nog terug te keren naar DRC, waar u door de Congolese autoriteiten vervolgd werd, tart werkelijk alle verbeelding en is totaal ongeloofwaardig.

Betreffende uw relatie met W.K., die u aangreep om een Dublin-procedure te vermijden, kan nog worden opgemerkt dat u zelf ook in een brief (dd. 19/6/2017) verklaarde dat u sinds meerdere maanden in een relatie met haar was. Bij het CGVS verklaarde u echter niet te weten waar ze woonde (zie gehoor CGVS I, p. 21), dat ze gewoon een vriendin was die zwanger geraakte, dat u zelfs niet weet of het uw kind is, u kent zelfs de naam niet van het kind of wanneer het geboren is en dat ze na de geboorte van het kind verdwenen is en jullie geen relatie meer hebben. Er kan besloten worden dat u, ook met betrekking tot uw Dublin-procedure reeds trachtte de Belgische autoriteiten om de tuin te leiden.

Verder kan ook helemaal geen geloof worden gehecht aan enige band die u zou hebben met Moïse Katumbi. U verklaart nochtans zijn lijfwacht geweest te zijn en hem 'zeer, zeer goed' te kennen, u verzorgde zijn veiligheid, gaf raad over veiligheid en was zijn chauffeur (zie gehoor CGVS I, p.3, 15, 17). Echter, u slaagt er niet in eenduidig te situeren wanneer u voor Moïse werkte : "2009 ben ik met hem beginnen werken. Neen, sorry, het is 2006 tot 2010 dat ik met hem werkte." (zie gehoor CGVS I, p. 7), om even later toe te voegen : "Ik wil wat rechtzetten. Ik begon te werken met hem van 2006 tot vandaag." Bovendien kon u niet preciseren wanneer Katumbi ontslag nam als gouverneur, zoals hierboven reeds werd vermeld. U weet ook niet waar in België hij woont, van waar zijn vrouw afkomstig is, kent niet al zijn kinderen en hiernaar gevraagd minimaliseert u plots uw relatie met hem door te stellen dat u niet in zijn privé-leven wilde, wat een merkwaardige stelling is voor een lijfwacht (zie gehoor CGVS I, p. 17 -18). Gevraagd waar Moïse heen ging voor verzorging nadat hij in 2016 zou zijn vergiftigd, zegt u te 'denken' dat hij naar Zuid-Afrika ging (zie gehoor CGVS II, p. 6). Als dichte lijfwacht van Moïse mocht toch verwacht worden dat u hier met meer zekerheid over kon spreken. U blijkt zelfs niet te weten wanneer zijn familie Congo heeft verlaten.

Vervolgens dient uw aanvraag voor een visum voor Italië onder de loep te worden genomen. Voor de DVZ verklaarde u geen visum voor Italië te hebben aangevraagd (zie verklaring DVZ dd. 11/4/2017, nr. 35). U voegde toe dat iemand anders uw reis regelde, ene J., die u een rood paspoort bezorgde waarvan u de gegevens niet kende – u wist zelfs niet of uw foto gebruikt werd-, om naar België te komen. Voor het CGVS verklaarde u echter dat u reisde met een rood paspoort op naam van J.T. waar niet uw foto in stond (zie gehoor CGVS II, p. 17). Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat J., die uw reis zou geregeld hebben met een paspoort op naam van J.T., op naam van S.K.C. een visum zou hebben aangevraagd voor Italië (zie informatie in uw administratief dossier). Deze visumaanvraag werd trouwens meermaals ondertekend met de handtekening die u nu gebruikt in het kader van uw asielaanvraag. In deze visumaanvraag vermeldt u als beroep 'Employé (secteur privé)' en legt u meerdere documenten voor waaruit blijkt dat u in een PR-functie werkte voor een bedrijf genaamd INALCA, documenten die werden opgesteld in augustus 2016, toen u zich volgens uw verklaringen in de kazerne te Kinshasa bevond omdat u er 'ter beschikking' was gesteld. Dat u deze visumaanvraag, die een totaal ander profiel van u schetst, bewust verzwijgt en ontkent tast uw algehele geloofwaardigheid bijkomend ernstig aan.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u voor de DVZ, gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht, verklaarde dat u geweigerd had een missie uit te voeren bij Franck Diongo, op 19/12/2016. U zou geweigerd hebben mee te werken aan een operatie door wapens te verschaffen op die plaats (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 17/7/2017, nr. 5). Nergens voor het CGVS verklaarde u dat u aan deze operatie diende deel te nemen. Voor het CGVS verklaarde u daarentegen dat u geweigerd had een missie uit te voeren bij Moïse Katumbi, iets wat u 'vergat' op de DVZ te vermelden.

U legt in het kader van uw asielaanvraag uw militaire identiteitskaart voor. Deze bevat echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. De foto's die u voorlegt (waarop u te zien bent in een militair uniform, op een bijeenkomst, een groep militairen) voegen verder niets toe aan uw asielaanvraag. Uit deze foto blijkt niet dat u in DRC vervolgd wordt. De personen op de groepsfoto's waarop meerdere personen in uniform afgebeeld staan, zijn niet herkenbaar waardoor niet kan uitgemaakt worden of u daadwerkelijk op deze foto's voorkomt. Al deze foto's tonen niet aan dat u samenwerkt met Katumbi, noch dat u recent beroepsmilitair was in DRC, laat staan dat u omwille van één van deze redenen problemen zou hebben gehad in DRC. Verder legt u een kopie van een telegram (van juni 2017), een kopie van een "rapport circonstancié" (datum onleesbaar), een kopie van een brief betreffende "remise à Dipo Offr" (datum onleesbaar) en een kopie van een 'feuille de route' (dd. 3/1/2016). Vooreerst kan over deze documenten worden opgemerkt dat het allen kopieën zijn die gemakkelijk te fabriceren zijn door wat knip- en plakwerk. Dergelijke documenten hebben dan ook enkel enige bewijskracht indien ze ondersteund worden door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, wat in casu niet het geval is. Immers, uw verklaringen over de problemen die u had met de Congolese autoriteiten zijn allesbehalve aannemelijk. Aangezien deze documenten verwijzen naar deze ongeloofwaardige elementen in uw asielaanvraag kan ook geen geloof gehecht worden aan de echtheid ervan.

Wat betreft de 4 artikels van het internet die u voorlegt en die handelen over gebeurtenissen die u aanhaalt in uw asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat u uw persoonlijke betrokkenheid hierbij niet hebt aangetoond, waardoor deze informatie niets wijzigt aan bovenstaande motivering.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Kinshasa, de stad waar u volgens uw verklaringen uw laatste adres had, dient te worden onderzocht of de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "République démocratique du Congo (RDC)- situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017) »- COI Focus « République démocratique du Congo (RDC) – « Déroulement des manifestations de protestations à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018) blijkt dat de actuele situatie in Kinshasa niet kan gekwalificeerd worden als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verschillende geconsulteerde bronnen kwalificeren de actuele situatie immers als stabiel en kalm. Gewelddadige incidenten troffen de Congolese hoofdstad tussen 10/2/2017 en 31/1/2018, in het kader van het protest tegen het niet organiseren van verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila.

U laat, gezien u niet eerlijk bent over uw profiel en reële situatie, na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Kinshasa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt, wat betreft de door België georganiseerde repatriëringen sinds 2015, dat geen enkele bron gewag maakt van concrete en gedocumenteerde gevallen van Congolezen die in de RDC een slechte behandeling of een detentie

zouden ondergaan hebben, louter omwille van het feit te zijn teruggestuurd en te zijn overgedragen aan de Congolese autoriteiten.

Er is wel sprake van afpersing waarbij geld geëist wordt in ruil voor een vrijlating, maar deze praktijk kan niet gekwalificeerd worden vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het rapport van Home Office van 2015 vermeldt geen arrestaties of mishandeling bij terugkeer van uitgeprocedeerden.

Bijgevolg is er op dit moment geen concreet, gedocumenteerd geval bekend over personen die zouden vastgehouden worden in de gevangenis omwille van hun uitzetting door België.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 april 2018 in een enig middel een schending aan van “*de wet van 29 juli 1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, het artikel 11 van de wet van 15 December 1980*”.

Betreffende de maand waarin Moïse Katumbi zijn functie neerlegde als gouverneur van Katanga, voert verzoeker aan dat verweerder naar minder belangrijke motieven verwijst ten aanzien van “*het hoofdzakelijk onderwerp van zijn azielaanvraag. Namelijk de vrees voor vervolging vanwege de Congolese autoriteiten door de activiteiten die verzoeker in het verleden heeft gedaan en zijn daad van verraad. Het bestaat namelijk in het feit dat hij meneer Frnac Djongo heeft gecontacteerd om hem te verwittigen dat er iets werd voorbereid door Kabila tegen meneer Diango*”. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad (“*EK-arrest nr. 166 972 van 29 april 2016*”; “*CCE arrest nr. 167 030 van 29 april 2016*”).

Wat betreft de promotie van de kandidaat in 2016 in het Congolese leger en de persoonlijke wacht die hem is toegewezen, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat de mensen die voor Moïse Katumbi hebben gewerkt, worden bedreigd als ze hem trouw blijven, en dat ze waardevol worden wanneer ze voor het regime willen werken. Verzoeker legt uit dat dit hoofdzakelijk komt “*doordat ze een bron van informatie zijn over de activiteiten van hun voormalige baas; zoals in casu*”. Verzoeker voert aan dat het aldus aannemelijk is hij, nadat hij had ingestemd om voor het bestaande regime te werken, reeds werd gepromoveerd. Verzoeker betoogt dat “*uit het voorgaande, aannemelijk is dat gezien de nabijheid van verzoeker met Moïse Katumbi, en de relevantie van de informatie die hij aldus kon geven, hij een bewaker kreeg toegewezen*”. Verzoeker wijst er bovendien op dat er *in casu* een autoritair regime is, waarbij de autoriteiten per definitie vrijwel geen wettelijke of constitutionele structuur respecteren en dat er anarchie heerst. Verzoeker voert aan dat dit resulteert in een ontoereikende motivatie vanwege de verwerende partij.

Verzoeker betoogt dat verweerder een irrelevante reden opwerpt door te verwijzen naar de Dublinprocedure en zijn relatie met W.K.. Hij voert aan dat deze elementen relevant zouden zijn geweest in het kader van de analyse naar zijn aanvraag voor een Dublin-procedure en niet in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Betreffende verzoekers gebrek aan kennis van het privé- en gezinsleven van Moïse Katumbi, evenals de manier waarop hij reisde, herneemt verzoeker dat verweerder een minder belangrijk motief aanhaalt met betrekking tot het centrale onderwerp van de azielaanvraag.

Verzoeker herneemt dat het centrale onderwerp hier namelijk de angst is voor vervolging door de Congolese autoriteiten door de eerdere activiteiten van verzoeker, evenals zijn daad van verraad, doordat hij een medewerker van de tegenstander Franc Diongo riep om hem over het complot tegen de laatstgenoemden te informeren. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad (“EK-arrest nr. 166 972 van 29 april 2016”; “CCE arrest nr. 167 030 van 29 april 2016”).

Betreffende verzoekers militaire ID-kaart evenals foto's van de verzoeker benadrukt verzoeker dat deze elementen het ultieme bewijs zijn van de waarachtigheid van zijn verklaringen, zowel voor wat betreft zijn verleden bij Moïse Katumbi als in het Congolese leger. Bovendien heeft de verwerende partij de genoemde elementen niet betwist. Verzoeker stelt vast dat verweerder zich beperkte tot het verklaren/beweren dat deze elementen geen waarde toebrachten aan zijn oorspronkelijke beweringen. Verwerende partij blijft volgens verzoeker in gebreke haar regelrechte afwijzing van die elementen te motiveren.

Verzoeker voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan. Zo stelt hij dat *“in huidige zaak de verzoeker vluchtte uit zijn land om te ontsnappen aan de lokale autoriteiten; Dat hem te vragen terug te keren naar zijn land van herkomst, hem zou bloot stellen aan een nieuwe arrestatie en detentie, vanwege de bovengenoemde feiten, die een schending van artikel 3 EVRM zouden vormen.”*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM: *“EHRM 4 december 2008, Y./Russia, § 75”, “EHRM van 26 april 2005, Müslim / Turkije, § 66”*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad (“CCE 30 september 2009, nr. 32 237”).

Verzoeker betoogt dat het gezien de huidige politieke situatie in de Democratische Republiek Congo vanzelfsprekend is dat verzoeker niet zonder gevaar voor zijn leven kan terugkeren in een land waar politieke onderdrukking een principe is en vrijheid een uitzondering, des te meer dat er al verschillende willekeurige opsluitingen zijn.

Hij benadrukt dat, ondanks de mogelijke tekortkomingen van verzoeker in zijn verklaringen en door de tegenpartij verzamelde informatie die trouwens ook worden tegengesproken door hemzelf in de procedure, de asielaanvraag moet worden onderzocht in het kader van vervolgte personen omwille van hun politieke opvattingen.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat hij *“recht heeft op een erkenning als vluchteling op grond van artikel 48/3, §4, van de wet van 15/12/1980 op de vreemdelingen.”*. Verzoeker haalt verder artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker stelt dat hij van mening is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong het risico zou lopen ernstige schade te lijden zoals uiteengezet in lid 2 van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker vraagt *“de betwiste beslissing te hervormen; Dat het bijgevolg passend is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nietig te verklaren en te schorsen.”*.

2.2. Stukken

Ter zitting legt verzoeker *“een getuigenis van de Heer Moïse Katumbi”* en een *“foto waarop hij in het kader van zijn werkzaamheden met de heer Katumbi verschijnt”* neer.

Bij aanvullende nota van 10 september 2018 voegt verweerder de COI Focus *“République Démocratique du Congo, Sort des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015, Cedoca, d.d. 20/07/2018”* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst kan samen met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België het volgende verklaarde: *“Ik ben militair. Indien wij, militairen, een taak uitvoeren, die ons niet werd opgedragen, riskeren we de dood. Dit wordt beschouwd als verraad. Bovendien had ik geweigerd een missie uit te voeren. Ik had als missie om bij een andere politieke tegenstander, genaamd Franck Diongo, op 19.12.2016, mee te werken aan een operatie door wapens te verschaffen op de plaats. Aangezien ik weigerde en de collaborateur van de tegenstander zelf had ingelicht, werd ik beschuldigd van verraad.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Verzoeker verklaarde gedurende zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS nergens dat hij aan deze operatie diende deel te nemen, doch louter dat hij Franck Diongo hierover inlichtte (gehoorverslag van het CGVS van 23 november 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 11-12, p. 13). Hij gaf daarentegen wel aan dat hij geweigerd had een missie uit te voeren bij Moïse Katumbi (gehoorverslag van het CGVS van 6 oktober 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 25), wat hij dan weer niet vermeldde bij de DVZ. Indien kan aangenomen worden dat niet alle nuances op dezelfde wijze worden voorgebracht, dan is niet aannemelijk dat een militair niet eenduidig kan verklaren welke opdracht hij diende uit te voeren en wie hij (on)rechtstreeks moet uit te schakelen of te beschadigen. Verzoekers wijzigende verklaringen over deze kernelementen duiden op zich reeds aan dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoeker zich zou vergissen over dergelijke essentiële elementen of deze zou vergeten te vermelden te meer de zware impact op zijn eigen leven.

2.4.2. Verder verklaarde verzoeker bij het CGVS dat zijn problemen eind 2015 begonnen, toen Moïse Katumbi, voor wie hij zou gewerkt hebben, ontslag nam (CGVS-verslag 2, p. 3). Verzoeker weet echter niet meer in welke maand Katumbi ontslag nam (CGVS-verslag 1, p. 15; CGVS-verslag 2, p. 3). Indien zoals het verzoekschrift stelt, dit op zich niet de ongeloofwaardigheid van deze beweringen aantoonde, dan kan toch verwacht worden van een nauwe medewerker van Katumbi en ‘dichte bewakers’, zoals verzoeker zichzelf ook omschrijft (CGVS-verslag, p. 4) die sinds het ontslag van Katumbi werden aangehouden of zijn gevlucht (CGVS-verslag 2, p. 3-4), nauwkeuriger gegevens worden verwacht. Immers van een lijfwacht - verzoeker is ook licentiaat economie - kan verwacht worden dat hij bekend is met details en correcte gegevens.

2.4.3. Verzoekers voorgehouden band met Moïse Katumbi is echter om volgende redenen evenmin geloofwaardig. Zo verklaarde hij zijn lijfwacht geweest te zijn en hem “zeer, zeer goed” te kennen; verzoeker verzorgde zijn veiligheid, gaf raad over veiligheid en was zijn chauffeur (CGVS-verslag 1, p. 3, p. 15, p. 17). Verzoeker slaagde er echter niet in eenduidig te situeren wanneer hij voor Moïse werkte: *“2009 ben ik met hem beginnen werken. Neen, sorry, het is 2006 tot 2010 dat ik met hem werkte.”* (CGVS-verslag 1, p. 7), om even later toe te voegen: *“Ik wil wat rechtzetten. Ik begon te werken met hem van 2006 tot vandaag.”* (CGVS-verslag 1, p. 7). Bovendien kon verzoeker niet precies aangeven wanneer Katumbi ontslag nam als gouverneur, zoals hierboven reeds werd vermeld. Verzoeker kan evenmin stellen waar hij in België woont, van waar zijn vrouw afkomstig is of wat haar origine is en kent niet al zijn kinderen (CGVS-verslag 1, p. 17-18). Hiernaar gevraagd, minimaliseerde verzoeker plots zijn relatie met Katumbi door te stellen dat hij niet in zijn privéleven wilde, wat nochtans inherent is aan de uitoefening van de functie van lijfwacht (CGVS-verslag 2, p. 17-18). Gevraagd waar Moïse heen ging voor verzorging nadat hij in 2016 zou zijn vergiftigd, stelde verzoeker te “denken” dat hij naar Zuid-Afrika ging (CGVS-verslag 2, p. 6).

Als dichte lijfwacht van Moïse kan wel verwacht worden dat hij hier met meer zekerheid over kon spreken. Verzoeker blijkt zelfs niet te weten wanneer zijn familie Congo heeft verlaten. Aldus kan uit verzoekers verklaringen geenszins blijken dat hij “*een bron van informatie*” is zoals het verzoekschrift aanvoert.

2.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat verweerder een minder belangrijk motief aanhaalt met betrekking tot het centrale onderwerp van de asielaanvraag, merkt de Raad op dat verzoekers werkzaamheden voor en band met Moïse Katumbi centraal staat in zijn asielrelaas. Gelet op voorgaande maakt verzoeker zijn voorgehouden band met de heer Katumbi niet aannemelijk, wat aldus afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.5. Indien verzoeker zoals hij uitdrukkelijk verklaarde, zich sindsdien het vertrek van de heer Katumbi in gevaar voelde en bedreigingen kreeg van het regime en het leger van president Kabila (CGVS-verslag 2, p. 5) dan is geheel onaannemelijk dat verzoeker in 2016 nog werd gepromoveerd tot Majoor binnen het Congolese leger (CGVS-verslag 1, p. 9). Verzoeker verklaarde dat het om een voorstel ging dat drie jaar eerder gedaan was en in 2016 werd gepubliceerd en dat elke officier na drie jaar in graad moet verhogen (CGVS-verslag 1, p. 9). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen, nu niet kan worden ingezien dat verzoeker, die beweerdelijk sinds eind 2015 vervolgd, opgevolgd of gezocht werd door het Congolese leger omwille van zijn betrokkenheid bij Moïse Katumbi, niet doorgelicht werd en dat zijn beloofde promotie in 2016 tot Majoor niet werd opgeschort of teniet gedaan. Ook waar verzoeker aangaf dat hij als hoge officier een lijfwacht in huis had (CGVS-verslag 2, p. 17), valt dit niet te rijmen met zijn voorgehouden vervolging door de Congolese autoriteiten sinds eind 2015. Ofwel geniet verzoeker nog van alle voordelen verbonden aan zijn graad binnen het leger ofwel wordt hij vervolgd en worden - desnoods tijdelijk - alle privileges en promoties ingetrokken of ontdaan.

2.4.6. Waar verzoeker aanvoert dat de mensen die voor Moïse Katumbi hebben gewerkt waardevol worden wanneer ze voor het regime willen werken “*doordat ze een bron van informatie zijn over de activiteiten van hun voormalige baas; zoals in casu*”, merkt de Raad op dat niet aannemelijk is dat het regime dergelijk groot vertrouwen zou stellen in opposanten, laat staan ze promoveren en voorzien van een lijfwacht. Bovendien kunnen de Congolese autoriteiten met de Belgische asielinstanties slechts vaststellen dat verzoeker geenszins “*een bron van informatie*” is zoals hoger toegelicht.

2.4.7. Voorts stelde verzoeker dat hij op 7 februari 2016 gearresteerd werd in de luchthaven van Lubumbashi, nadat hij geweigerd had zijn opdracht uit te voeren, waarna hij zes weken werd vastgehouden te Lubumbashi en daarna overgebracht naar Kinshasa (CGVS-verslag 2, p. 8). Verzoeker legde uit dat hij in Kinshasa ‘ter beschikking gesteld’ werd in de “*garde républicain*” en dat hij er in een zaal gezet werd en niet buiten de kazerne mocht, terwijl het onderzoek naar hem werd gevoerd (CGVS-verslag 2, p. 10). Hij gaf aan tot september 2016 in de kazerne gebleven te zijn, dat hij sinds september 2016 wat meer vrijheid kreeg en kon buitengaan en terugkomen, maar dat hij niet buiten Kinshasa kon gaan en in de kazerne moest slapen (CGVS-verslag 2, p. 11). Verzoeker stelde dat hij in december over het complot tegen Franck Diongo hoorde waarna zijn problemen een nieuwe dimensie kregen (CGVS-verslag 2, p. 11). Uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor blijkt nochtans dat verzoeker in 2016 naar Europa kwam en dat hij ‘gestopt’ is in Frankrijk, meer bepaald in de periode tussen oktober en november 2016 (CGVS-verslag 1, p. 3-4). Hij verklaarde dat hij omwille van toeristische doeleinden naar Frankrijk kwam en ook omdat hij andere bussen, meer bepaald een minibus, wou kopen voor zijn transportbedrijf in Kinshasa (CGVS-verslag 1, p. 4). Hij stelde tijdens zijn verblijf in Frankrijk nog een kind verwekt te hebben bij een Belgische vrouw die hem rondleidde in Parijs (CGVS-verslag 1, p. 21-22). De Raad merkt op dat W.K. in het kader van een mogelijke Dublin-procedure in juni 2017 verklaarde dat ze wou dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in België werd behandeld omdat zij sinds meer dan 2 jaar een relatie hebben en van midden september 2016 tot eind oktober 2016 samen in Parijs waren waar ze zwanger werd van verzoeker (zie brief van 19 juni 2017 van W.K. in administratief dossier). Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoeker tijdens zijn voorgehouden terbeschikkingstelling, waarbij hij uitdrukkelijk aangaf dat hij Kinshasa niet mocht verlaten, om toeristische als zakelijke redenen naar Frankrijk kon reizen en om daarna dan nog terug te keren naar Congo. Dergelijke vaststellingen maken verzoekers asielrelaas onmogelijk, nu niet kan worden ingezien dat verzoeker tezelfdertijd in Kinshasa en in Parijs kon zijn. Bovendien doet het gegeven dat verzoeker vervolgens beweerdelijk terugkeerde naar Congo afbreuk aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.8. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker aangaande zijn relatie met W.K., die hij aangreep om een Dublin-procedure te vermijden, zelf ook in een brief van 19 juni 2017 verklaarde dat hij sinds meerdere maanden in een relatie met haar was.

Nochtans ontkende hij bij het CGVS dat hij een relatie heeft met haar, stelde dat zij gewoon een vriendin was die zwanger geraakte en dat hij haar na de geboorte van het kind niet meer gezien heeft (CGVS-verslag 1, p. 21). Ook stelde hij niet te weten of het kind van hem was, wanneer het precies geboren werd of wat de naam van het kind was (CGVS-verslag 1, p. 21). Uit voorgaande blijkt dat verzoeker liegt over de ware toedracht van zijn relatie met W.K. en haar kind en ofwel bij de Dublin-procedure reeds trachtte de Belgische autoriteiten om de tuin te leiden, ofwel thans niet de waarheid spreekt. Dergelijke vaststellingen ondergraven zijn geloofwaardigheid steeds verder.

2.4.9. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker een visumaanvraag - welke hij eerst nog trachtte te verhullen - indiende bij de Italiaanse autoriteiten, waarbij hij een heel ander profiel schetste dan het profiel van Majoor dat hij in huidige procedure voorhoudt. Bij de DVZ verklaarde verzoeker geen visum voor Italië te hebben aangevraagd (verklaring DVZ, punt 35). Hij stelde daarentegen dat iemand anders zijn reis regelde, ene J., die hem een rood paspoort bezorgde waarvan hij de gegevens niet kende - verzoeker wist zelfs niet of zijn foto gebruikt werd-, om naar België te komen (verklaring DVZ, punt 35). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij reisde met een rood paspoort op naam van J.T. waar verzoekers foto niet in stond (CGVS-verslag 2, p. 17). Het is echter helemaal niet aannemelijk dat J., die verzoekers reis zou geregeld hebben met een paspoort op naam van J.T., op verzoekers naam van S.K.C. een visum zou hebben aangevraagd voor Italië (zie informatie in administratief dossier). Deze visumaanvraag werd trouwens meermaals ondertekend met de handtekening die verzoeker ook gebruikt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoeker zelf zijn visum heeft aangevraagd. In deze visumaanvraag vermeldt verzoeker als beroep 'Employé (secteur privé)' en legt hij meerdere documenten voor waaruit blijkt dat hij in een PR-functie werkte voor een bedrijf genaamd INALCA. Deze documenten werden bovendien opgesteld in augustus 2016, toen verzoeker zich beweerdelijk in de kazerne te Kinshasa bevond omdat hij er 'ter beschikking' was gesteld. Het gegeven dat verzoeker deze visumaanvraag, die een totaal ander profiel van hem schetst, bewust verzwijgt en ontkent tast zijn algehele geloofwaardigheid nogmaals aan.

2.4.10. De ter zitting neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen ombuigen. De getuigenis van de heer Moïse Katumbi beschrijft slechts in algemene en vage bewoordingen verzoekers voorgehouden problemen in Congo. Bovendien wordt niet vermeld dat verzoeker Majoor was, en wordt evenmin precies aangegeven wanneer en in welke hoedanigheid hij voor Katumbi zou gewerkt hebben terwijl dit in een getuigenis voor een "*proche*" of voor een lijfwacht wel kan verwacht worden. Wat betreft de foto waarop verzoeker naar eigen zeggen in het kader van zijn werkzaamheden met de heer Katumbi verschijnt, merkt de Raad op dat foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde hebben. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid. Verzoeker licht evenmin toe waar en in welke omstandigheden deze foto werd genomen.

2.4.11. Ook de door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen. Wat betreft verzoekers militaire identiteitskaart bevat deze geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Gezien verzoekers relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan verzoekers identiteit niet als bewezen beschouwd worden enkel op basis van zijn verklaringen en dit document.

De foto's, waarop verzoeker onder meer te zien is in een militair uniform, op een bijeenkomst, bij een groep militairen, voegen verder niets toe aan zijn asielaanvraag. De personen op de groepsfoto's waarop meerdere personen in uniform afgebeeld staan, zijn niet herkenbaar waardoor niet kan uitgemaakt worden of verzoeker daadwerkelijk op deze foto's voorkomt. Al deze foto's tonen niet aan dat verzoeker samenwerkte met Katumbi, noch dat hij recent beroepsmilitair was in Congo, laat staan dat hij omwille van één van deze redenen problemen zou hebben gehad in Congo.

De kopie van een telegram (van juni 2017), een kopie van een "*rapport circonstancié*" (datum onleesbaar), een kopie van een brief betreffende "*remise à Dipo Offr*" (datum onleesbaar) en een kopie van een "*feuille de route*" (van 3 januari 2016). Aangezien deze documenten fotokopieën betreffen die gemakkelijk te fabriceren zijn door wat knip- en plakwerk dienen ze met andere elementen te worden ondersteund en gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non*. Immers verzoekers verklaringen over de problemen die hij had met de Congolese autoriteiten zijn over de hele lijn niet aannemelijk.

Wat betreft de vier artikels van het internet, die handelen over gebeurtenissen die verzoeker aanhaalt in zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat hij zijn persoonlijke betrokkenheid hierbij niet heeft aangetoond, waardoor deze informatie niets wijzigt aan bovenstaande motivering.

2.4.12. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Kinshasa, DRC geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de de COI Focus “*République démocratique du Congo (RDC) – situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017)*” en de COI Focus “*République démocratique du Congo (RDC) – Déroulement des manifestations de protestations à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018*” - toegevoegd aan het administratief dossier - en de COI Focus “*République Démocratique du Congo, Sort des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015, Cedoca, d.d. 20/07/2018*” - door de commissaris-generaal bij aanvullende nota neergelegd -, stelt de Raad immers vast dat de actuele situatie in Kinshasa geen hoge mate van willekeurig geweld vertoont. Tussen 10 februari 2017 en 31 januari 2018 werd de hoofdstad weliswaar getroffen door enkele gewelddadige incidenten, welke echter allen plaatsvonden in de context van het uitblijven van de organisatie van de verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila.

2.5.3. Verder wordt in bovenvermelde COI's, wat betreft door België georganiseerde repatriëringen sinds 2015, geen enkel gewag gemaakt van concrete gevallen van Congolezen die in de DRC een slechte behandeling of detentie zouden hebben ondergaan, louter omwille van het feit dat ze zijn teruggestuurd en overgedragen aan de Congolese autoriteiten.

2.5.4. Een schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor

hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK